

zemědělské vyrovnací řízení a edikt o tom byl řádně vyhlášen. Vymáhající věřitelka v uvedeném exekučním návrhu podaném dne 23. února 1937 nedokázala, že má proti dlužnici přednostní pohledávku. Podle §§ 9 a 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze povolití po zahájení zemědělského vyrovnacího řízení exekuci pro pohledávky, které nejsou přednostní. Za uvedeného vyrovnacího řízení jsou vyloučena všechna exekuční opatření věřitelů, protože by se takovými exekucemi činil hospodářský účel vyrovnání nemožným. Dlužník je tedy chráněn před jakoukoli exekucí. Vedení exekuce jest podle § 26 vyr. ř. právně možné jen pro přednostní pohledávky. Vymáhající věřitelka ani netvrdila ve svém návrhu, že dlužnice nezaplatila ani splátek, k nimž jest podle vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. zavázána, ani úroků s vedlejším plněním. Bylo proto její návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je sice přisvědčiti dovolacímu rekursu, že z návrhu Městské spořitelny v Ž. na povolení exekuce nucenou dražbou polovice nemovitosti vl. č. 15 kat. území L. připsané povinné, plyne, že se vymáhají zadrželé kapitálové a úrokové splátky s přísl. z pohledávky původně 50.000 Kč, hypotekárně zajištěné na uvedené polovici reality, a to splátky obojího druhu za dobu od 1. července 1934 do 31. prosince 1936, a že by podle toho měla uvedená vymáhající věřitelka v příčině vymáhaných částek k uvedené polovici nemovitosti právo na oddělené uspokojení, které podle § 13, odst. 1, vyr. ř. a § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. a vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n. není vyrovnáním dotčeno. Leč tu jde o zemědělské vyrovnací řízení, takže tu mají význam i ustanovení §§ 9 a 21 shora uvedených vládních nařízení. Že a proč řečené ustanovení nepřekáží povolení exekuce, navrhovatelka netvrdila a nedokázala a pouhé tvrzení v tom směru nestačilo, neboť ve smyslu § 55, odst. 2, ex. ř. musí býti všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované rozhodnutí nebo opatření, navrhovatelem dokázány. Když tedy navrhovatelka této své dokazovací povinnosti nevyhověla, musel býti její návrh již z toho důvodu zamítnut.

Čís. 16266.

Ustanovení § 41 e) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. se týká nejen usnesení, ale i rozsudků.

Pravoplatný rozsudek zamítající žalobu o rozluku manželství má v nesporném řízení o návrhu na přeměnu rozvodu v rozluku podle § 17 zák. rozl. č. 320/1919 Sb. z. a n. význam věci už platně rozhodnuté (§ 41 e) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 27. srpna 1937, R I 649/37.)

Srv. rozh. č. 12048 Sb. n. s.

Manželství navrhovatele Jana Sch., oficiála čs. státních drah, bylo pravoplatným rozsudkem krajského soudu v L. ze dne 26. března 1926, č. j. Ck II 225/25-24, rozvedeno z jeho viny od stolu a lože proto, že navrhovatel své manželce opětovně na cti ubližoval, s ní zle nakládal a způsobil tak hluboký rozvrat manželství. V roce 1930 žaloval navrhovatel o rozlukou rozvedeného manželství u téhož soudu pod zn. sp. Ck II a) 397/30 a jeho žaloba byla pravoplatně zamítnuta. Po té v roce 1936 navrhl, aby manželství rozvedené výše dotčených rozsudkem bylo v nesporném řízení rozloučeno podle § 17 rozl. zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. z viny navrhovatelovy. Tento návrh byl zamítnut soudu v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) spatřuje stěžovatel v tom, že oba nižší soudy vyslovily názor, že navrhovatel v souzeném případě žádá nespornou cestou neprávem znovu rozhodnutí o věci již rozsudkem pravoplatně rozhodnuté. Tento názor je však správný, neboť zásady sporného řízení o věci rozsouzené platí i v řízení nesporném (srv. rozh. č. 12048 Sb. n. s.); podle § 41, odst. 2 e), zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. jest důvodem zmatečnosti, že soud nepřihlédl, že věc je už platně rozhodnuta. Dotčené ustanovení se týká nepochybně nejen usnesení, nýbrž i rozsudků. Zjištěno bylo, že žaloba nynějšího navrhovatele o rozlukou manželství byla pravoplatně zamítnuta (Ck II a) 397/30 krajského soudu v L.). Ježto v řečeném sporu a v nynějším případě jde o návrh, aby bylo manželství rozloučeno, má rozsudek v rozlukovém sporu význam rozhodnutí pravoplatně manželskou věc skončující, také pro souzený případ. Na otázku viny má soud podle § 17 rozl. zák. míti zřetel z úřední povinnosti. Není tudíž oprávněn důvod nezákonnosti (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) spatřovaný v tom, že nižší soudy měly za to, že v manželské věci stran bylo již rozhodnuto pravoplatným rozsudkem o rozluce.

Čís. 16267.

Za zemědělce ve smyslu § 1, odst. 1, č. 3 vlád. nař. č. 76/1936 v doslovu vlád. nař. č. 259/1936 a č. 13/1937 Sb. z. a n. jest pokládati jen toho propachtovatele zemědělského pozemku, jehož je on sám vlastníkem, nikoli však i pachtýře nebo uživatele (požívatele), kteří byli nuceni propachtovati zemědělské pozemky pro nemoc, invaliditu a stáří, třebaš je pachtovné převážným zdrojem jejich výživy.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1937, R I 859/37.)

Soud první stolice potvrdil usnesením ze dne 3. března 1937, č. j. Kv 317/36-38, vyrovnání sjednané při vyrovnacím roku u okresního soudu v S. dne 11. února 1937 mezi věřiteli a dlužníkem Františkem N.,